

alle mulige Maader, saaledes at han ikke kan opnaa noget ad den Vej. Og Konsekvensen af, at den retslige Forundersøgelse er ordnet paa denne Maade, hvor den blot staar som et Paradenummer — jeg føler mig overbevist om, at den ingen praktisk Interesse har — er da, at man nøje maa revidere Reglerne om Efterforskningen for at se, om Anklageren ikke ogsaa ved disse er saaledes bunden paa Hænder og Fødder, at han ikke kan udrette noget. Thi kan han hverken udrette noget ad denne Vej eller gennem Forundersøgelsen, saa er det, at Retssikkerheden vil lide, saa er det, at man kun kan ramme de Forbrydere, som ere lettest at ramme, nemlig de professionelle Forbrydere. Men med Hensyn til alle andre end de professionelle Forbrydere og dem, som melde sig selv, vil det ikke let blive muligt for Anklageren at komme nogen Vej med Lovforslaget, som det er. Det er det, Retssikkerheden vil komme til at lide under; og det er ikke nødvendigt ved Anklageprincippet. Jeg er i den Henseende uenig med det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen), som mener, at naar man skal have Anklageprincippet, maa man tage det helt og fuldt ud, og saa maa man ogsaa tage den Konsekvens med, at Retssikkerheden kommer til at lide. Det er ikke nødvendigt efter Anklageprincippet; Efterforskningen behøver ikke at være saa lammet. Man kan indrømme den sigtede alle de naturlige Rettigheder, som han bør have, og man kan dog udruste Anklageren med tilstrækkelige Midler til at kunne trænge igennem. Og det er dette, som vi bør stræbe at opnaa. Vil man ikke dette, maa man lægge den retslige Forundersøgelse saaledes til Rette, at den kan nytte noget, men saa maa det lægges i Dommerens Haand.

Jeg skal i øvrigt kun bemærke, at med Hensyn til Lovens Ikrafttræden, som den højtærede Minister omtalte i Dag, at jeg meget godt kan forstaa den Betragtning, at det er for Arbejdets Skyld en praktisk Vej at gaa at tage Brudstykker og sige: Lad os nu først behandle dem; det hele er saa stort og omfattende, at vi ellers drukne i det. Men Resultatet forekommer mig dog at blive noget abnormt, hvis man blot gennemførte Tanken. Resultatet kan jo tænkes at blive dette, at en Lov blev vedtagen og stadfæstet og muligvis indført i Lovtidende, men som — saaledes som det ærede kongevalgte Medlem (Steffensen) mente, og hvad jeg for Resten ogsaa er enig med ham i —

muligvis aldrig bliver til andet end et dødt Bogstav, fordi de forskellige Lovgivningsfaktorer ikke kunne blive enige om det andet Brudstykke af denne Lov, som i sig selv savner en Enhed, det andet Brudstykke, alle de Love, som den højtærede Minister nævnede som betingende. Det er dog i Virkeligheden ganske abnormt, at Lovgivningsmagten gør et Brudstykke af en Lov færdigt. Det er ikke min Mening dermed at sige, at vi ikke skulle arbejde paa Loven, tværtimod, jeg mener, at vi bør arbejde paa den og se at komme til den Enighed mellem de forskellige Lovgivningsfaktorer, som betinger, at vi kunne komme til Ende med denne Sag. Men det forekommer mig, at vil man undgaa det abnorme, maa man lade sig nøje med at opnaa den materielle Enighed og lade de afsluttende formelle Skridt, hvorved Rigsdagen slipper Sagen fra sig, vente, indtil man bliver enig om det andet Brudstykke af Loven, som betinger, at dette overhovedet kan blive andet end et Lovudkast, et Lovforslag, ikke en virkelig ikrafttrædende Lov.

Oct. Hansen: Det er kun nogle ganske faa Bemærkninger, jeg finder Anledning til at gøre. Det forekommer mig, at der er nogle af de ærede Medlemmer, der have været altfor tilbøjelige til at opgive de Indvendinger, de maatte have mod Loven. Jeg føler mig paa enkelte Punkter oplagt til at staa fast, og jeg haaber, at jeg maa kunne opnaa den højtærede Justitsministers Støtte i saa Henseende. Der er f. Eks. det Punkt, hvorvidt Eden skal aflægges før eller efter Forklaringen er givet. Der er den ærede Ministers Standpunkt egentlig det, hvad vi jo for Resten vidste af Folketingstidenden, at Eden bør her aflægges, ligesom det sker i England, før vedkommende bliver eksamineret og afgiver sin Forklaring. Det er ogsaa det Standpunkt, som det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Nellemann) staar paa, og det er ogsaa mit Standpunkt, jeg mener ogsaa, det er heldigst, om Eden bliver aflagt straks, forinden man tager Forklaring. Jeg kan ikke tro, at man i det andet Ting vil lægge saa megen Vægt paa det der vedtagne. Jeg tror navnlig, der er Hensyn og Betragtninger, som slet ikke ere komne frem der, og som maaske vilde stille Medlemmerne noget anderledes til dette meget vigtige Punkt. Jeg betragter det som et vigtigt Punkt, og jeg skal blot i Korthed udvikle hvorfor. Hvis Eden først skal aflægges, efter at Forklaringen er